

Daniels bok – nummer trettionio

Avtäckandet av den profetiska väven: William Millers dröm och återupprättandet av grundläggande sanningar i de sista dagarna

Jeff Pippenger

2024-01-03

Vi behandlar den profetiska tillämpningen av William Millers dröm i de sista dagarna, där alla profetior finner sin fullkomliga uppfyllelse. Millers dröm identifierar upptäckten, upprättandet, förkastandet, nedgrävandet och återställandet av adventismens grundläggande sanningar, vilka sammanställdes genom Millers tjänst. Dessa grundläggande sanningar motsvarade de sanningar som förseglades upp i 1798. Dessa sanningar representeras av synen vid floden Ulai. Millers dröm, sådan den återges i boken *Early Writings*, var hans andra dröm, och drömmen hade förebildats av Nebukadnessars andra dröm, liksom Miller själv hade förebildats av Nebukadnessar.

Tidigare artiklar har visat hur avslutningen av Nebukadnessars liv med ”sju tider”, då han levde med ett djurs hjärta, symboliskt upphörde år 1798. Hans rike blev då återupprättat, och för första gången representerade Nebukadnessar en fullt omvänd människa. I fråga om ”ändens tid” representerade han år 1798 de ”visa”. Vi har också fastställt att Nebukadnessars dom om ”sju tider”, såsom Babylons förste kung, förebildade domen över Belsassars tvåtusenfemhundratjugo (mene, mene, tekel, ufarsin), han som var Babylons siste kung.

”Till Babylons siste härskare hade, liksom i förebild till dess förste, den gudomlige Väktarens dom kommit: ’O konung, ... till dig blir det sagt: Riket har vikit ifrån dig.’ Daniel 4:31.”
Prophets and Kings, 533.

Syster White identifierade Belsassar i hans domsstund som den ”dåraktige kungen”. I avslutningen av Nebukadnessars domsstund representerar han den ”vise kungen”, ty han drog nytta av domen under ”sju tider”, medan Belsassar, trots att han kände till historien, vägrade att låta sig gagnas.

”Men Belsassars kärlek till nöjen och självförhårligande utplånade de lärdomar han aldrig borde ha glömt, och han begick synder liknande dem som förde Nebukadnessar till särskilt stränga domar. Han förspillde de tillfällen som nådigt hade getts honom och försummade att använda de möjligheter som stod inom hans räckhåll för att lära känna sanningen. ’Vad måste jag göra för att bli frälst?’ var en fråga som den store men dåraktige kungen likgiltigt gick förbi.” Bible Echo, 25 april 1898.

Nebukadnessar är en symbol för ”de visa” år 1798, vilka förstår kunskapens tillväxt vid ändens tid.

Det stolta skrytet hade knappt lämnat hans läppar, förrän en röst från himlen sade honom att Guds bestämda tid för dom hade kommit. På ett ögonblick togs hans förstånd ifrån honom, och han blev såsom ett djur. I sju år var han sålunda förnedrad. Vid slutet av denna tid återställdes hans förstånd, och när han då i ödmjukhet såg upp till himlens store Gud, erkände han den gudomliga handen i denna tuktan och blev åter insatt på sin tron.

”I ett offentligt tillkännagivande erkände kung Nebukadnessar sin skuld och Guds stora barmhärtighet i hans återupprättelse. Detta var den sista handlingen i hans liv sådan den är nedtecknad i den heliga historien.” Review and Herald, 1 februari 1881.

Vid slutet av Nebukadnessars ”sju tider” utfärdade han en offentlig proklamation, som även innefattade en offentlig bekännelse. Miller, såsom Nebukadnessar, symboliserar de ”visa” år 1798, vilka förstår kunskapens tillväxt vid ändens tid. Båda hade två drömmar, och bådas respektive andra dröm identifierar symboliskt de ”sju tiderna”. Det har i tidigare artiklar visats att de ”sju tiderna” markerar en övergångspunkt.

År 1798 markerar Nebukadnessar en övergång från sitt högmodiga tillstånd till de visas tillstånd. Detta inbegrep hans offentliga bekännelse. År 1798 var också övergångspunkten mellan det femte och det sjätte riket i Bibelns profetia. Det markerade även den första ängelns ankomst och därmed början på en ny tidsålder, ty varningen om den kommande domen kunde inte ges förrän det femte riket i Bibelns profetia hade fått sitt dödliga sår.

”Budskapet självt kastar ljus över den tid då denna rörelse skall äga rum. Det förklaras vara en del av det ”eviga evangeliet”, och det förkunnar att domen har inletts. Frälsningens budskap har predikats i alla tidsåldrar; men detta budskap är en del av evangeliet som kunde förkunnas endast i de sista dagarna, ty först då skulle det vara sant att domens stund hade kommit. Profetiorna framställer en följd av händelser som leder fram till domens början. Detta gäller särskilt Daniels bok. Men den del av hans profetia som avsåg de sista dagarna befalldes Daniel att tillsluta och försegla ”till ändens tid”. Inte förrän vi når denna tid kunde ett budskap om domen förkunnas, grundat på uppfyllelsen av dessa profetior. Men vid ändens tid, säger profeten, ”många skola fara hit och dit, och kunskapen skall varda stor.” Daniel 12:4.

”Aposteln Paulus varnade församlingen för att i hans tid vänta Kristi ankomst. ”Den dagen kommer inte”, säger han, ”om inte avfallet först kommer och syndens människa uppenbaras.” 2 Thessalonikerbrevet 2:3. Först efter det stora avfallet och den långa perioden av ”syndens människas” valde kan vi vänta vår Herres återkomst. ”Syndens människa”, som också benämns ”laglöshetens hemlighet”, ”fördärvets son” och ”den laglöse”, representerar påvedömet, vilket, såsom förutsagt i profetian, skulle upprätthålla sin överhöghet i 1260 år. Denna period slutade år 1798. Kristi ankomst kunde inte äga rum före den tiden. Paulus låter sin varning omfatta hela den kristna tidsåldern fram till år 1798. Det är på denna sida om den tiden som budskapet om Kristi andra ankomst skall förkunnas.

”Inget sådant budskap har någonsin givits i gångna tidsåldrar. Paulus, såsom vi har sett, predikade det inte; han hänvisade sina bröder till den då ännu avlägsna framtiden för Herrens ankomst. Reformatorerna förkunnade det inte. Martin Luther förlade domen omkring tre hundra år fram i tiden från sin egen dag. Men sedan 1798 har Daniels bok blivit öppen, kunskapen om profetiorna har tilltagit, och många har förkunnat det högtidliga budskapet om den nära förestående domen.” The Great Controversy, 356.

År 1798 inträdde en ny hushållning i frälsningens verk, och denna nya hushållning gav en varning om en annan hushållning som skulle börja år 1844. Vid detta hushållningsskifte skulle en dörr stängas och en dörr öppnas.

Och skriv till ängeln för församlingen i Filadelfia: Så säger han som är helig, han som är sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna: Jag känner dina gärningar. Se, jag har satt för dig en öppen dörr, och ingen kan stänga den. Ty du har liten kraft och har hållit fast vid mitt ord och har inte förnekat mitt namn. Uppenbarelseboken 3:7, 8.

Öppnandet av en dörr markerar en ny tidsutdelning. Det skedde en tidsutdelningsmässig förändring av riken och av budskap år 1798, vid slutet av den första vredesdomen, som fullbordades från 723 f.Kr. fram till 1798. Det skedde också en tidsutdelningsmässig förändring år 1844, vid slutet av den sista vredesdomen, som fullbordades från 677 f.Kr. fram till 1844. År 1798 hade den första ängels budskaps tidsutdelning, som varnade för den annalkande domen, kommit. Både Nebukadnessar och Miller framställs som de ”visa” vid ”ändens tid”, när ”dörren” öppnades till den första ängels budskaps inre tidsutdelning och till den yttre tidsutdelningsmässiga förändringen från vilddjuret från havet till vilddjuret från jorden. Tidsutdelningen för den första ängels budskap fullbordades när dörren in till det allra heligaste öppnades den 22 oktober 1844, och den tredje ängels tidsutdelning, samt den undersökande domen, inträdde.

Millers andra dröm börjar när en dörr öppnades år 1798, och den slutar när en dörr öppnades under övergångsperioden för de ”två vittnena”, vilka återförs till livet för att förkunna Midnattsropets budskap. Profetiskt representerade både Nebukadnessar och Miller övergången från havsodjurets rike till jordodjurets rike år 1798. De representerar båda tillkännagivandet av den undersökande domens annalkande och dess ankomst år 1844. Åren 1798 och 1844 representerar avslutningen på den första och den sista av Guds ”förbittringar” mot sitt folk, vilket fullbordades under perioden av ”sju tider”, såsom det framställs i Tredje Moseboken tjugosex. De fyrtiosex åren från 1798 till 1844 representerar uppförandet av det andliga templet, till vilket förbundets budbärare plötsligt kom den 22 oktober 1844, när Kristus övergick från det heliga till det allra heligaste.

1798 och 1844 identifierar övergångar (mer än en), vilka utmärks av de ”sju tiderna”. Övergången från milleritisk filadelfisk adventism till milleritisk laodiceisk adventism år 1856 utmärktes också av en ökning i kunskapen om de ”sju tiderna”, vilken därefter förkastades år 1863. År 1798 hade det skett en ökning av kunskapen från Daniels bok, vilken inbegrep samma ”sju tider” i Tredje Moseboken tjugosex, som skulle komma att förkastas vid slutet av den milleritiska filadelfiska adventismen.

Övergången av den första ängels rörelse från Filadelfia till Laodicea representerades av de sju åren från 1856 till 1863. Det laodiceiska budskapet anlände 1856, och under sju år frambringade det nya ljuset om ”de sju tiderna”, som hade blivit upplåst, en tredelad prövningsprocess, vilken adventismen misslyckades med år 1863. Sju år gavs åt ljuset om ”de sju tiderna”, för att antingen tas emot eller förkastas. Övergången av den milleritiska filadelfiska adventrörelsen till den milleritiska laodiceiska adventrörelsen utgör en förebild för omkastningen av ordningsföljden vid slutet, övergången av den tredje ängels laodiceiska rörelse till den tredje ängels filadelfiska rörelse.

Jesajas sextiofemårsprofetia markerar början på Guds första och sista förbittring mot Israels norra och därefter södra riken.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Jesaja 7:8.

Jesajas profetia om sextiofem år gavs år 742 f.Kr., och inom sextiofem år skulle det norra riket vara borta. Nitton år efter 742 f.Kr., år 723 f.Kr., fördes det norra riket bort i fångenskap av Assyrien. Vid slutet av de sextiofem åren började det södra rikets förtrytelse år 677 f.Kr., då Manasse togs till fånga av babylonierna. De sextiofem åren utgör därför en nittonårsperiod fram till det norra rikets första fångenskap, och därefter ytterligare fyrtiosex år fram till Manasses fångenskap.

Dessa profetior nådde sina respektive uppfyllelser år 1798, 1844 och 1863. År 1798 inträffade en inre övergång i frälsningens budskap genom den förste ängelns ankomst, och även en yttre övergång i Bibelfrofetians riken ägde rum. År 1844 inträffade en inre övergång i frälsningens budskap när dörren stängdes till det Heliga och den undersökande domen började genom den tredje ängelns ankomst. År 1863 inträffade en yttre förändring då båda hornen på vilddjuret från jorden delades i två klasser.

Det republikanska hornet delade sig i de två politiska partier som därefter skulle komma att dominera jorddjurets historia. Det protestantiska hornet delade sig i två avfälliga manifestationer: den ena parten gjorde anspråk på att vara protestantisk och påstod sig hålla sjundedagssabbaten, och en annan grupp gjorde anspråk på att vara protestantisk men upprätthöll solens dag som sin utvalda gudstjänstdag.

I den historien prövades det protestantiska horn som hade kommit ut ur den mörka medeltiden från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844, och det bestod inte prövningen utan övergick från det söndagshållande protestantiska folket till det söndagshållande avfälliga protestantiska folket.

I det sanna protestantiska hornets historia, vilket upprättades och identifierades år 1844, ägde en prövningsprocess rum från 1856 till och med 1863. Därefter övergick det sanna sabbatshållande protestantiska hornet både från Filadelfia till Laodicea och även från det sanna sabbatshållande protestantiska folket till det sabbatshållande avfälliga protestantiska hornet. De "sju tiderna" är förknippade med 1798, 1844, 1856 och 1863. De "sju tiderna" är en symbol förbunden med en övergångspunkt, och denna sanning är grundad på flera vittnen.

År 1798 skedde en ökning av kunskap om de "sju tiderna", eftersom den allra första tidsprofetia som Miller upptäckte var just denna sanning. År 1863 hade denna sanning förkastats, vilket därmed identifierar avslutningen på den slutliga perioden av de sextiofem åren i den profetia som framläggs i Jesaja kapitel sju.

Den fullständiga profetian om tvåusen femhundratjugo år har ett tidsomfång om sextiofem år både i början och i slutet, på ett omvänt, spegelliknande sätt. I början av slutets sextiofem år (1798), som förebildades av början av begynnelsens sextiofem år år 742 f.Kr., då profetian gavs, skedde en ökning av kunskapen om de "sju tiderna", vilken de "visa" milleriterna förstod och förkunnade.

Vid slutet av slutets sextiofem år, år 1863, skedde ännu en ökning av kunskapen om samma sanning, vilken till slut förkastades av de nyligen krönta ”prästerna” i det sanna protestantiska hornet.

Mitt folk går under av brist på kunskap. Eftersom du har förkastat kunskap, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre får vara min präst. Eftersom du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Hosea 4:6.

Kunskapens tillväxt när Daniels bok öppnas är förknippad med de ”sju tiderna”, så den är inte bara en symbol för en övergångspunkt, utan också för den profetiska budskapets öppnande.

En annan övergång började den 18 juli 2020 med den första besvikelsen, vilken inledde ”dröjsmålstiden” och markerade början på de tre och en halv dagarna i Uppenbarelsebokens elfte kapitel, då de två vittnena låg döda på gatan i den stora staden Sodom och Egypten.

Den 18 juli 2020 markerar början på tre och en halv symboliska dagar (”sju tider”), vilka hade illustrerats genom historien från 1856 till och med 1863. Båda perioderna är symboler för de ”sju tiderna”. Båda perioderna markerar en förändring av hushållning (en övergång). Båda perioderna representerar en ökning av kunskap förknippad med de ”sju tiderna”.

Det var under övergångsperioden från Babylons rike till Medo-Persiens rike som Daniel bad bönen i 3 Mosebok tjugosex och identifierade därmed bönen i 3 Mosebok tjugosex som ett vägmärke för de sista dagarnas övergång. I Millers dröm, vid slutet av sju förekomster av ordet ”skingring”, både gråter och ber Miller. Gråten markerar den punkt då Lejonet av Juda stam (mannen med smutsborsten) öppnar ett budskap som har varit förseglat.

Millers bön utmärker den bön i Tredje Moseboken tjugosex som Daniels bön är förknippad med, det vill säga den som har samband med ”sju tider”, och som äger rum när dörren och fönstren öppnades i Millers dröm. Men Daniels bön i kapitel nio sammanfaller också med Daniels bön i kapitel två. Den sammanfaller också med Nebukadnessars bekännelsebön vid avslutningen av hans ”sju tider”.

Millers bön representerades därför av bönen i Tredje Moseboken tjugosex, vilken var en offentlig bekännelsebön och en bön om att den sista profetiska hemligheten skulle förseglingsbrytas, eftersom all profetia skildrar de sista dagarna. Därför representerar hemligheten i Daniels andra kapitel den sista hemlighet som skall förseglingsbrytas. Millers bön var, i hans dröm, en bön präglad av ångest och rättfärdig harm över de styggelser som hade drabbat juvelerna i hans rum. Hans ångest åskådliggjordes av dem som suckar och ropar i Heseziel kapitel nio under de etthundrafyrtiofyrtatusens beseglingstid.

Miller såg hur sanningarna gradvis begravdes av förfälskade läror och hur detta slutligen nådde en punkt då kistan (Bibeln själv) förstördes. Förstörelsen av Millers kista ägde rum i adventismens tredje generation, när en avsiktlig rörelse tog form för att åsidosätta King James-bibeln till förmån för de moderna fördärvade katolskbaserade bibelversionerna.

Miller grät, bad sedan, och omedelbart öppnades en dörr, och folket gick allesammans ut. Därefter trädde mannen med smutsborsten (Lejonet av Juda stam) in, öppnade fönstren och började rengöra. Sedan gav Miller uttryck åt sin oro för de kringströdda juvelerna, och mannen med smutsborsten lovade att han skulle ta hand om juvelerna. Under vimlet i mannens med smutsborste rengöringsarbete slöt Miller sina ögon för ett ögonblick, och när han öppnade dem var skräpet borta. Juvelerna låg utspridda runtom i rummet, och mannen med smutsborsten ställde då det större skrinet på bordet, samlade ihop juvelerna och kastade dem i skrinet och sade: ”kom och se.”

Uttrycket ”kom och se” är en symbol för att en sanning just har blivit avförseglad. Den sanning som avförseglas för Miller är den sista sanningen, ty det nästa som skall ske är Millers uppvaknande vid ”ropet”, vilket representerar det höga ropet. Miller var den siste att ta emot Midnattsropets budskap i milleritrörelsens historia, och strax före det rop som väcker honom i drömmen slöt han sina ögon för ett ögonblick. Det enda stället i Bibeln som hänvisar till ”ett ögonblick” och ”ögon” identifierar den första uppståndelsen.

Se, jag kungör för er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunen. Ty basunen skall ljuda, och de döda skall uppväckas oförgängliga, och vi skall förvandlas. Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga måste ikläda sig odödlighet. 1 Korinthierbrevet 15:51–53.

I historien om övergången från den laodiceiska rörelsen hos den tredje ängeln till den filadelfiska rörelsen hos den tredje ängeln, sådan den framställs i Uppenbarelseboken kapitel elva, representerar Miller den allra siste av de visa jungfrurna att ta emot Midnattsropets budskap. De första att ta emot det var de mest andliga.

”Detta var midnattsropet, vilket skulle ge kraft åt den andre ängelns budskap. Änglar sändes från himlen för att väcka de modfällda heliga och bereda dem för det stora verk som låg framför dem. De mest begåvade männen var inte de första att ta emot detta budskap. Änglar sändes till de ödmjuka, hängivna, och drev dem att höja ropet: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom!’ De som hade anförtrots detta rop skyndade sig och förkunnade budskapet i den helige Andes kraft och väckte sina modfällda bröder. Detta verk vilade inte på människors visdom och lärdom, utan på Guds kraft, och hans heliga, som hörde ropet, kunde inte stå emot det. De mest andliga tog emot detta budskap först, och de som tidigare hade lett i verket var de sista att ta emot det och hjälpa till att förstärka ropet: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom!’” Early Writings, 238.

Vid slutet av de tre och ett halvt symboliska dagarna i Uppenbarelsebokens elfte kapitel förkunnas det första av två budskap, framställt i Hesekiels trettiosjunde kapitel. Det första budskapet för samman de döda och kringspredda benen, men de är fortfarande döda. Budskapet framfördes genom rösten som ropade ”i öknen”, och därigenom identifieras att Hesekiels budskap börjar innan de tre och ett halvt symboliska dagarna hade avslutats. Dessa tre och ett halvt dagar representerar en ”öknen”, och det är från ”öknen” som budskapet förkunnas. ”Öknen” är också en symbol för de ”sju tiderna”, vilket markerar en övergång och en avförsegling som inleder en prövningsprocess.

Det finns en fortskridande utveckling av budskapet och ett fortskridande mottagande, vilket illustreras av midnattsropet i milleriternas historia. De mest andliga var de första att ta emot budskapet från rösten som ropar i öknen, och adventismens historieskrivare hänvisar till ett brev skrivet av William Miller bara några dagar före den 22 oktober 1844, där Miller vittnar om att han slutligen förstod och tog emot Samuel Snows budskap om midnattsropet.

”Käre broder Himes: Jag ser en härlighet i den sjunde månaden som jag aldrig tidigare har sett. Fastän Herren för ett och ett halvt år sedan hade visat mig den förebildliga innebörden av den sjunde månaden, förstod jag ändå inte förebildernas kraft. Nu, välsignat vare Herrens namn, ser jag en skönhet, en harmoni och en samstämmighet i Skrifterna, om vilken jag länge har bett, men som jag inte såg förrän i dag. Tacka Herren, o min själ. Må broder Snow, broder Storrs och andra bli välsignade för att de varit redskap till att öppna mina ögon. Jag är nästan hemma. Härlighet! Härlighet! Härlighet! Härlighet!” William Miller, Signs of the Times, 16 oktober 1844.

I upprepningen av Midnattsropets historia, såsom den framställs i Millers dröm, slöt Miller sina ögon för ett ögonblick. Således: ”I ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunen; ty basunen skall ljuda, och de döda skall uppstå.” I Millers dröm framställer han dem som sist tar emot Midnattsropets budskap, såsom han gjorde i sin egen historia. Han framställer dem som slutligen tar emot budskapet strax innan mannen med smutsborsten samlar upp de utspridda juvelerna och kastar dem i det större skrinet. I Uppenbarelsboken kapitel elva gör de som sist tar emot Hesekiels andra budskap, vilket är budskapet om Islams fyra vindar, och som också är beseglingsbudskapet, detta strax innan den sista av de sju basunerna ljuder, vilken är den ”tredje ve”-basunen. ”I ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunen; ty basunen skall ljuda, och de döda skall uppstå oförgångliga, och vi skall förvandlas.” (1 Korinthierbrevet 15:52)

Avsnittet identifierar den första uppståndelsen som äger rum vid den andra tillkommelsen, men det finns också en uppståndelse av de döda, torra benen (de två vittnena) som äger rum i stunden för den stora jordbävningen i Uppenbarelsbokens elfte kapitel. I den jordbävningens ”stund” ljuder den sista basunen av de sju basunerna, och de döda vittnen som låg på gatan förs åter till liv, inte som laodicéer, utan som filadelfier, ty vid den tredje ve-basunen har de två vittnena blivit beseglade och förvandlas till oförgånglighet, eftersom de aldrig mer skall synda. Miller representerar den siste att ta emot det budskap som för de två vittnena till liv, vilket är budskapet om islams fyra vindar, och det är beseglingens budskap.

Ljudet av den trumpetten reser de sista av de döda, torra benen som hade varit kringspridda på Sodoms och Egyptens gata. Miller såg hur sanningarna gradvis begravdes av förfälskade läror. Till sist grät Miller och utmärkte den tid då avseglingen skulle börja, ty avseglingen är ett fortskridande verk. Den avseglingen började under avslutningsperioden av de tre och en halv dagarna.

Efter att Miller hade gråtit trädde den som hade makt att bryta det förseglade sigillet på den förseglade boken in i berättelsen. I Millers dröm var det Smutsborstemannen. Miller bad sedan, och omedelbart öppnades en dörr, vilket markerade den punkt där den tredje ängelns laodiceiska rörelse skulle övergå till den tredje ängelns filadelfiska rörelse. Hans bön var Tredje Mosebokens tjugosjätte kapitelns bön; det var bönen om förståelse av den sista profetiska hemligheten och en

offentlig bekännelse av det uppror som förde de tre och en halv dagarna över de två vittnena; det var bönen hos dem som beseglas i Hesekiel, kapitel nio.

Efter bönen trädde Kristus (mannen med smutsborsten) in och började städa upp rummet. När mannen med smutsborsten hade avslutat sitt rengöringsverk, slöt Miller ögonen ett ögonblick, vilket markerade slutet på den period då de döda, torra benen skulle uppväckas. Mannen med smutsborsten samlade därefter de utspridda juvelerna i Millers rum och lade dem i en ny, större kista på ett bord i mitten av Millers rum, när de två vittnena lyfts upp såsom baneret. Såsom baner kallar de sedan till Guds andra hjord, som ännu är i Babylon, att ”komma och se” det budskap som Lejonet av Juda stam just har kastat ned i den nya, större kistan.

I nästa artikel kommer vi att börja betrakta synen om floden Ulai som symbolen för de sanningar ur Daniels bok som förseglades upp i 1798. Vi har i förväg fastställt några få hållpunkter inför detta övervägande. Den första är att milleritrörelsens budskap var fullkomligt (på sitt utvecklingsstadium), men ofullständigt. Det var inplacerat i en ram av två, inte tre, förödande makter. Den andra är att när Millers dröm identifierar det slutliga återställandet av de grundläggande sanningarna, är de grundläggande sanningarna då ”tio gånger klarare” än sin ursprungliga härlighet. En tredje punkt är att den första ängelns rörelse (milleritrörelsen) upprepas i den tredje ängelns rörelse, men med några viktiga förbehåll. Milleriterna var som symbol filadelfier; de var en omvänd Nebukadnessar, men som slutligen och olyckligtvis ”återuppbyggde Jeriko” år 1863.

Den tredje ängelns rörelse började som laodicéer, i behov av omvändelse, men de skulle till sist delta i den slutliga förstörelsen av Jeriko (den yttersta tidens Jeriko).

”Frälsaren hade inte kommit för att åsidosätta det som patriarker och profeter hade talat; ty Han själv hade talat genom dessa representativa män. Alla sanningar i Guds ord kom från Honom. Men dessa ovärderliga ädelstenar hade blivit infattade i falska fattningar. Deras dyrbara ljus hade fått tjäna villfarelsen. Gud önskade att de skulle tas bort från sina villfarelsens fattningar och åter sättas in i sanningens ram. Detta verk kunde endast en gudomlig hand utföra. Genom sitt samband med villfarelsen hade sanningen tjänat Guds och människans fiendes sak. Kristus hade kommit för att ställa den där den skulle förhärlika Gud och verka till mänsklighetens frälsning.” Messias, s. 287.